

v rekursu, že prý jeho úmyslem bylo již 15. července 1925 podati rekurs proti povolujícímu usnesení a že byl toho názoru, že s ním rekurs byl sepsán. Též netřeba se obíratí otázkou, zdali k cíli vydobytí peněžního výtěžku; udaného v upomínce penízem 99.605 Kč 12 h, ale v exekučním návrhu proti předpisu Šu 54 čís. 2 ex. ř. neuvedeného, bylo by lze vésti exekuci podle Šu 354 ex. ř., byl i výtěžek měl býti složen u soudu a neměl býti placen k rukoum věřitele. Stačí, že nicotná exekuce obstátí nemůže a že musí býti odstraněna.

Čís. 5651.

Pozemková reforma.

Ten, komu výpověď ze zabraného majetku nebyla doručena, nemůže si do ní stěžovati, třebas hospodaří na zabraném majetku. Ten, komu byla výpověď dána, nemůže ve stížnosti uplatňovati práva toho, komu výpověď nebyla dána.

Pouhou žádostí o propuštění podle Šu 11 zák. zák. ještě nevystupuje nemovitost ze stavu zabranosti, nýbrž až pravoplatným propuštěním ve smyslu Šu 7 čís. 1 a Šu 11 čís. 11 zákona o pozemkovém úřadě. Rovněž nevystupuje nemovitost ze zabranosti již žádostí za schválení zcizovacího úkonu, nýbrž teprve pravoplatným povolením, nedostane-li se pak do majetku podléhajícího již o sobě nebo s tímto přírůstkem záboru, pokud se týče netvoří-li nemovitost sama výměru záboru podléhající.

Pokud dlužno se zabývatí otázkou, zda podle záborového práva vyžaduje se vlastnictví knihovní, či zda stačí vlastnictví naturální, opírající se o platný důvod a fysickou držbu.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1926, R I 1103/25.)

Do výpovědi ze zabraného majetku, dané Státním pozemkovým úřadem Leopoldu S-ovi, stěžovali si Leopold S. a Vojtěch S. Rekursní soud stížnostem nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Leopolda S-a a Vojtěcha S-a, opravil však napadené usnesení v ten rozum, že se stížnost Vojtěcha S-a do výpovědi odmítá, stížnost Leopolda S-a jednak odmítá, jednak zamítá.

Důvody:

Stížnost do výpovědi z hospodaření přísluší dle Šu 9 nesp. řiz. a Šu 12 a 20 (1) náhr. zák. toliko tomu, komu byla dána a nikoli osobě třetí, které dána nebyla, neboť tato, byl snad i byla osobou hospodařící, tak že jí výpověď dána býti měla, není výpovědí danou osobě jiné dotčena, ježto z ní nebude zavázanou a nebude tedy moci proti ní exekuce býti vedena, ježto nebude výpověď proti ní činiti exekuční titul (§ 7 ex. ř.). Z toho důvodu měla stížnost Vojtěcha S-a, jemuž výpověď dána nebyla, býti jako nepřípustná odmítnuta a nemělo o ní věcně býti uvažováno. Pokud jde o Leopolda S-a dlužno stížnost vyříditi ve věci.

Stížnost uplatňuje, že prý spoluvlastníkem vypovězených nemovitostí, patřících k velkostatku K. z $\frac{1}{4}$ jest Vojtěch S., a uplatňuje, že jednak musí velkostatek K. právě proto, že jest ve spoluvlastnictví, býti považován za zvláštní objekt pozemkové reformy — chce patrně říci záboru § 2 zák. — a nemůže býti sčítán s jeho ostatními velkostatky (Č. a Z.), což se zejména týče nároku dle §u 11 zák., jednak, že porušena jsou práva Vojtěcha S-a, který na nároku dle §u 11 zák., jež má velkostatek K., samostatně participuje a kterému výpověď vůbec doručena nebyla, ač je osobou spoluhospodařící, čímž prý porušen předpis §u 18 a 20 náhr. zák. Ale to jsou vesměs otázky, jež sem nenáleží. Nejde o to, zda je K. samostatným objektem záboru čili nic, nýbrž zda je zabrán. Neboť, ať je třeba samostatným objektem, a nemůže býti s jinými sčítán, může z něho dána býti výpověď přece, jen když je předmětem záboru, což stížnost ani nepopírá. Zůstalot' nepopřeno udání výpovědi, že vypovězené nemovitosti zabráný jsou a že zábor jest na nich také knihovně poznamenán. Tím jest s tohoto hlediska výpověď dle §u 23 náhr. zák. úplně odůvodněna. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že nárok dle §u 11 zák. již uplatnil a mimo to pouhou žádostí za propuštění dle cit. §u pozemek ještě ze svazku zabranosti, jež dle §u 12 náhr. zák. výpověď předpokládá, nevystupuje, nýbrž až pravoplatným propuštěním ve smyslu §u 7 čís. 1 a §u 11 čís. 11 zákona o poz. úř. To však, zda jsou porušena práva Vojtěcha S-a nemůže uplatňovati Leopold S., nýbrž to musí zůstatvati dotčenému tím Vojtěchu S-ovi, on není k stížnosti z tohoto důvodu oprávněn a musí v tomto dosahu stížnost jeho jako nepřipustná býti odmítnuta. Ostatně už shora ukázáno, že, když Vojtěchu S-ovi výpověď dána není, nejeví se jí nikterak dotčeným, ježto nebude z ní povinným a ona nebude moci proti němu býti exkvována. To však platí také ohledně něho (Leopolda S-a). Že také on sám je hospodařící osobou, nepopírá. Je-li spoluhospodařící osobou také Vojtěch S. a nedostal výpovědi, to naprosto nedotýká se jeho Leopolda S-a, nýbrž může býti s újmou jen Státnímu pozemkovému úřadu, ježto Vojtěcha S-a nebude moci vyklidit, dokud i proti němu si neopatří účinnou výpověď. Naprosto mylné je tedy mínění stížnosti, že Vojtěch S. tím, že mu výpověď nebyla dána, je z uplatňování svých nároků vyloučen, naopak tyto nejsou do té, dokud mu výpověď dána není, v nejmenším dotčeny a on je na tom proto lépe, než kdyby mu výpověď byla dána bývala. Stížnost tvrdí také, že, ačkoli Leopold S. je posud samojediný knihovním vlastníkem, přece oba podali žádost k Státnímu pozemkovému úřadu za opravu tohoto knihovního stavu a uvedení jeho v soulad se stavem faktickým, lépe řečeno, jak to Státní pozemkový úřad sám správně právnicky vyjádřil, za schválení rozdělení knihovního vlastnictví v ideální podíly odpovídající tvrzenému faktickému stavu. (neboť to jen dle §u 7 zák. Státnímu pozemkovému úřadu přísluší, kdežto to, co praví stížnost, patřilo by do kompetence řádných soudů), a míní, že dokud Státní pozemkový úřad této žádosti nevyřídil, nemůže výpověď býti dána. To však je mínění mylné, neboť ze svazku zabranosti vystupuje nemovitost ne již žádostí za schválení zcizovacího úkonu dle §u 7 zák. — vždyť žádost ta může býti zamítnuta, t. j. osud její není urči-

tým — nýbrž teprv jejím pravoplatným povolením, platným schválením úkonu — to ještě jen pod podmínkou, že se tím nedostane do majetku podléhajícího již o sobě nebo s tímto přírůstkem záboru (§ 4 záb. zák.) pokud se týče netvoří-li nemovitost ta sama výměru záboru podléhající, jak tomu dle dosahu vlastních udání stěžovatelových u K. jest, do té nemovitost je zabrána a proto výpověď dle §u 12 náhr. zák. přípustna. Třebaže je tu výpověď případně fakticky (ne právně) předčasná, nevadí to a nenese s sebou pro stranu žádné újmy, protože, bude-li schválení uděleno, výpověď stane se tím samým bezúčinnou, a případné exekuci může strana čeliti žádostí za odklad její dle obdoby ex. ř. (§ 42 čís. 1 ex. ř.), jehož žalobě účinkem svým se rovná žádost za schválení zcizovacího úkonu, pokud se týče čís. 5 (kde zase žádost ta rovná se účinkem žalobě opoziční dle §u 35 ex. ř.), ač neprodlouží-li jí Státní pozemkový úřad lhůtu výpovědní dle §u 20 (3) náhr. zák. sám. Tyto všechny otázky probral Nejvyšší soud již vícekrát a zachovává ve smyslu těchto zásad neúchylnou praxi. Jisto je, že výpověď daná před vyřízením žádosti takové neporušuje žádného z předpisů §§ 12—25 náhr. zák., pro jichž porušení jedině lze stížnost podati. Výklady stížnosti o otázce, zda podle záborového práva vyžaduje se vlastnictví knihovní, či zda stačí vlastnictví naturální, opírající se o platný důvod a fysickou držbu, jsou zcela bezpředmětny, neboť o otázku tu šlo by teprve tehdy, kdyby se jednalo buď o to, zda pozemkový majetek osoby takto naturálně nabytý, připočten byv k jejímu majetku knihovnímu, jenž sám o sobě hranice záborové nepřesahoval, zvětšil by ho tak, že by nyní hranici tu překročil, anebo o to, zda pozemkový majetek osoby takto naturálně pozbytý, odečten byv od jejího majetku knihovního, jenž s ním hranici tu přesahoval, zmenšil by ho tak, že by jí nedosahoval neb aspoň nepřekročil, ale nic takového stížnost neuplatňuje. Než přes to lze podotknouti, že stěžovatel žádného platného titulu netvrdí, neboť, žádal-li za schválení zcizovacího úkonu, jenž titul ten má představovat, zapominá, že zcizovací úkon bez schválení je neplatným (§ 7 zákona záborového nové znění) a tudíž není ještě platným, když za schválení sice žádáno bylo, ale žádost ještě není vyřízena. Bude-li však úkon schválen, tehdy, jak již řečeno, výpověď tím samým pozbyla by ohledně příslušných nemovitostí účinnosti, kdyby tím ze záboru vystoupily.

Čís. 5652.

Patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák. nelze použiti, jde-li o cestu nezbytnou, aniž v případě §u 2 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1926, R I 1/26.)

Žádost, by ve smyslu §u 2 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům byla zřízena služebnost jízdy po pozemku čk. 595 les, o b a n i ž š í s o u d y zamítly vzhledem k zákazu císařského patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.